

Ja, jeg sier utpressing. Hvilket annet navn skulle man sette på dette presset, denne innstendige oppfordringen, dette kravet om å si noe og mene noe som den utsetter oss for? Jeg kjenner dessverre melodien. Jeg kjenner ritualet. Bedre enn noen kjenner jeg denne runddans med appeller, motappeller, motmanifeste og manifeste som vi tutes ørene fulle av året rundt. Jeg har opplevet mer enn min dose av disse grytidlige morgenene etter netter hvor jeg har sittet oppe og skrevet og fremdeles har hodet fullt av syntaks og drømmer, men da telefonen trekker meg ut av søvnen og jeg får høre en bydende stemme som oppfordrer

Det var en skjebnens ironi at Baudelaire ikke engang klarte å kvitte seg fullstendig med alt dette; fremdeles i Bruxelles, på Hotel du Grand Miroir hvor han tygget drøv for siste gang på sin «instinktive redsel for menneskeansiktet» og i den belgiske hovedstadens bakgater hvor han sjanglet rundt med sine hallusinasjoner, beruset av skam og smerte, men hvor han i det minste trodde han hadde rystet dem av seg, er det fremdeles dem han møter og står overfor. Nei, ser vi det! Verden er neimen ikke stor! Big brother is watching you! Familien Hugo gir aldri slipp på en! Hvem var det som sa at politikken er en moderne form for skjebne?